

Szentháromság vasárnapja – 2014. június 15.

Egy tengerparti, elszigetelt kis halászfaluban évszázadok óta tartotta magát az a kegyetlen szokás, hogy a házasságtörést elkövető asszonyokat büntetésként egy magas, kiugró sziklafokról a tengerbe taszították. Nem túl sokszor fordult elő ilyen eset, de azért évtizedenként volt belőle egy-kettő. Egy alkalommal egy fiatal nőt értek házasságtörésen. A felháborodáson túl mindenki volt némi csodálkozás is, hiszen az érintett házaspár látszólag nagyon szép, harmonikus családi életet élt. A férj nagyon szerette feleségét és két kicsiny gyermekét, bármit megtett volna értük. A feleség is értékelte a férje vonzalmát, nem is akarta őt megbántani. Azonban csaknem egy évtizednyi házasság után valamelyest már mégis szürkének, egyhangúnak érezte a kapcsolatukat. Talán ezért engedett egy másik, vonzó és rámenős fiatalember udvarlásainak. Amikor lebuktak, és a falu vénei kimondták a szörnyű ítéletet, az asszony nem is tiltakozott. Egyetlen szóval sem mentegetőzött, szörnyen fájlalta, hogy így bánt a férjével, főleg amikor látta annak fájdalomtól eltorzult arcát. Igazságosnak is találta az ítéletet. Azonban amikor felcipelték a kiugró sziklafokra, mégis erőt vett rajta a fékezhetetlen félelem. Óriási sikoltott, amikor a mélybe taszították, de a következő pillanatban érezte, hogy valami felfogja és nem engedi a habokba süllyedni. Egy erős és hatalmas halászháló volt az, amit szélesen és hosszan kifeszítettek azon a helyen, ahol a tengerbe kellett volna csapódnia. A férje jött el, ő volt az, aki megmentette, ő feszítette ki az éjszaka leple alatt a hálót, hogy megóvja a szörnyű haláltól hűtlen feleségét.

Mind a mai napig sokakban él egy helytelen istenkép: az embert elítélni akaró, hatalmas, világleletti Isten képe, aki kívül áll az emberi világon, fölénk terpeszkedik, és szinte mint egy közönyös gép, csak a szigorú tények alapján dönt, a legkisebb hibát is bünteti. Sok indokolatlan félelemnek, elhidegülésnek az alapja volt a történelem során ez a hibás istenfogalom. Nem mintha Isten számára közömbösek volnának a tetteink, vagy Ő nem tartaná fontosnak az erkölcsi értékek szemmel tartását, mintha pont Ő nem venné komolyan a törvényeket! Persze, hogy komolyan veszi! Mindezt azonban a szeretet jegyében teszi, az ember boldogságát akarva. Nem közönyös gépként mérlegel, hanem újra és újra lehetőséget ad a javításra, a megtérésre, a szeretetkapcsolat helyreállítására. Nem bíróként, hanem Atyaként, testvérként, társként áll mellettünk, Aki a legnagyobb hűtlenségeink közepette is sajátjaként tekint ránk és a legjobbat akarja nekünk. A Szentháromságos egy Isten nem azonos a pogányok sokszor kegyetlen, hideg, önző, isteneivel.

A mi Istenünk először is Atya: saját gyermekeiként tekint ránk, nem is tud, mert nem akar másként viszonyulni hozzánk. Szüntelenül a boldogságunkon munkálkodik, minden akadályon keresztül célhoz akarja vezetni életünket. Gondot visel ránk minden pillanatban, nem „fölénk terpeszkedik”, hanem velünk, bennünk van. Kész megbocsátani bűneinket, s mindig kész észre venni a bennünk lévő legkisebb jót is.

Azután a mi Istenünk a megtestesült Fiú, aki ismeri életünket, szembesült a kísértéseinkkel. Ismeri az ember gyengeségét és elesettségét, részt vállal belőle. Hajlandó szeretetből elszenvedni bűneink minden terhét, és mégsem hagy el bennünket, hogy mi mindig visszatérhessünk hozzá, újra kezdhessük Vele a megrontott kapcsolatot. Szavaival és példájával kiutat mutat a bűnből és mindabból a rosszból, amit vétkeink okoznak.

Végül a mi Istenünk a Szentlélek, Aki által Isten ma is velünk és köztünk van. Nem hagyott el minket, saját erejével karol fel és emel önmagunk fölé. Kegyelmeivel szüntelenül segít, hogy ne hűljön ki bennünk a szeretet Isten és egymás felé, és ez tetteinkben is megmutatkozzon.

Ez a vonzó, szerethető istenkép bontakozik ki a Biblia lapjairól, beleértve a mai szentírási idézeteket is. Az olvasmányban a bálványimádó népnek megbocsátó, a megtört szövetséget

újra megkötni akaró Istennel találkozunk, aki kész arra, hogy kísérje népét, annak hűtlensége ellenére is. Szent Pál a szentleckében a szeretet és a béke Istenének nevezi a Szentháromságot, Akinek nevében köszönti a híveket. Az evangéliumban pedig János arról az Atyáról beszél, aki nem elítélni, hanem üdvözíteni küldi egyszülött Fiát a világba. Nem tagadja, hogy létezik ugyan ítélet, de az ítéletet nem Isten cselekedetként, hanem az ember tetteként mutatja be elsősorban. Figyeljük meg, hogy passzív, szenvedő igealakokat használ: „Nem esik ítélet alá”, vagy „ítéletet vont magára”. Nem Isten az, aki el akarja ítélni az embert: saját maga teszi ezt meg azáltal, hogy él-e az Isten által felkínált üdvösség, szabadulás lehetőségével vagy sem. Hajlandó-e elfogadni és viszonzni Isten megváltó szeretetét, megbánni bűneit és mindig újrakezdeni a Vele való kapcsolatban? Ha igen, akkor élő marad az Istennel való kapcsolata, vagyis a hite. Akkor ez megnyilvánul majd az életmódjában, a tetteiben is. Ha vannak is bűnei, botlásai, alapvetően mégis a jó, a szeretetből fakadó értékes emberi cselekedetek fognak dominálni.